

N:o 6.

Ank. till Riksd. kansli den 23 maj 1887, kl. 12 midd.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 17 § i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

I 17 § af förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875 stadgas: »För hvar ting å landet och för hvarje månad i stad skall inom åtta dagar derefter förteckning å beviljade lagfarter, upptagande fånget och vid köp jemväl köpeskillingen, af domaren å landet och af rätten i stad insändas till Konungens befallningshafvande, hvilken har att ofördröjligen genom tryck kungöra förteckningen så som med bemälda myndighets kungörelser vanligen förfäres. Domaren å landet sände ock inom samma tid dylik förteckning till kronofogde eller länsman, att i tingslagets kyrkor offentligen uppläsas.»

Uti en inom Första Kammaren afgifven och af nämnda Kammare till lagutskottet hänvisad motion (n:o 7) anför herr *H. Claëson*:

»Vid sistlidne riksdag föreslog en ledamot af Riksdagens Andra Kammare herr G. F. Östberg, i en med n:o 160 betecknad motion, den ändring i 17 § i kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875, att domare å landet ej vidare skulle vara pligtig att sända förteckning å beviljade lagfarter till kronofogden i orten för att till uppläsande i tingslagets kyrka befordras, utan endast skicka en sådan till Konungens befallningshafvande för behörigt kungörande. Denna motion behandlades af lagutskottet, som godkändes densamma, men frågan hann icke prövas af kamrarne före Riksdagens

upplösning. — Emellertid innehåller den §, i hvilken sålunda äskades ändring, ännu en oegentlighet, i hvilken rättelse samtidigt torde böra ske, nemligen bestämmelsen att domaren å landet skall insända dylik förteckning inom åtta dagar efter hvarje tings slut. — I åtskilliga tingslag, der vid ett tings afslutande kunna förekomma nya lagfartsärenden i mycket stor mängd och äfven åtskilligt annat, hvars expedierande ej må fördröjas, har det visat sig rent af omöjligt att efterlefva nämnda föreskrift, och, då det ur flera synpunkter är olämpligt att i lag hafva kvar ett stadgande, som ofta måste lemnas obeaktadt, synes det mig vara af vigt att tidsbestämmelsen i detta hänseende ändras.»

På grund af dels det sålunda anförda, dels ock hvad herr Östberg i ämnet andragit, föreslår herr Claëson, att Riksdagen måtte för sin del besluta, att § 17 i kongl. förordningen af den 16 juni 1875 angående lagfart å fång af fast egendom måtte erhålla följande ändrade lydelse:

»För hvart ting å landet skall så fort ske kan och för hvarje månad i stad inom åtta dagar efter månadens slut förteckning å beviljade lagfarter, upptagande fånget och vid köp jemväl köpeskillingen, af domaren å landet och af rätten i stad insändas till Konungens befallningshafvande, som har att ofördröjligen genom tryck kungöra förteckningen så som med bemälde myndighets kungörelser vanligen förfares; och skall sådan af domaren å landet upprättad förteckning i tingslagets kyrkor offentligen uppläsas.»

Såsom herr Östberg i den åberopade motionen erinrat, tillämpas den i sista punkten af förevarande paragraf meddelade föreskrift i allmänhet på det sätt, att ett exemplar af förteckningen sändes från den ena församlingen till den andra och, sedan den blifvit uppläst i alla kyrkor inom tingslaget, återkommer till domaren. Detta sätt för kungörandet, anmärktes vidare af herr Östberg, syntes emellertid föråldradt. Då ingen fatalietid räknades från förteckningens uppläsande i kyrkan, kunde det icke vara nödvändigt, att domaren erhåller bevis att den verkligen blifvit uppläst; och genom den långa tidsutdrägt, som kringvändandet från församling till församling förorsakade, måste inträffa, att uppläsandet i en del kyrkor skedde så sent, att det blefve utan all nytta. Det vore därför vida lämpligare, att den i Konungens befallningshafvandes kungörelser tryckta förteckningen, hvilken komme alla församlingar samtidigt till handa, blefve i kyrkan uppläst, och att

domare och kronobetjening befriades från besväret med expeditionen af den i senare momentet af ifrågavarande paragraf omtalade skrifna förteckningen.

Hvad sålunda dels af herr Östberg och dels af herr Claëson blifvit anfördt synes utskottet innefatta tillräckliga skäl för ändring af omfördälda bestämmelser i den af dem åsyftade rigtning. Den af herr Claëson föreslagna, möjligen väl tänjbara tidsbestämmelsen »så fort ske kan» torde dock böra utbytas mot en fast tidsgräns, inom hvilken förteckningen bör vara aflemnad; och föreställer sig utskottet, att en tid af en månad bör under alla förhållanden vara tillräcklig för upprättande och insändande af lagfartsförteckning. Utskottet får följaktligen hemställa,

att Riksdagen ville, med hufvudsakligt bifall till motionen, för sin del antaga följande

Lag

angående ändrad lydelse af 17 § i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 juni 1875.

Härigenom förordnas, att 17 § i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom skall erhålla följande ändrade lydelse:

För hvart ting å landet skall inom en månad efter tingets afslutande och för hvarje månad i stad inom åtta dagar efter månadens slut förteckning å beviljade lagfarter, upptagande fånget och vid köp jemväl köpeskillingen, af domaren å landet och af rätten i stad insändas till Konungens befallningshafvande, som har att ofördröjligen genom tryck kungöra förteckningen så som med bemälda myndighets kungörelser vanligen förfares; och skall sådan af domaren å landet upprättad förteckning i tingslagets kyrkor offentligen uppläsas.

Stockholm den 23 maj 1887.

På lagutskottets vägnar:

Axel Bergström.